

Álvaro Pérez i l'esposa de Francisco Correa –qui apareix a la imatge central–, a la boda de la filla de José María Aznar, el 2002. A la dreta, el senador i ex-tresorer del PP, Luis Bárcenas, en audiència reial.

sempre seré al teu darrere, o al davant o al costat, tant hi fa, però vull que ho sàpigas tothom”.

Ara la relació és tan freda que, fins que va tornar per les falles, feia mesos que Rajoy no trepitjava València. I aleshores, a la jornada “Més ocupació” organitzada pel PP a Fira València, quan Camps va mirar d’acostar-hi posicions –“president, milions de valencians i d’espanyols només esperen que tu comences a liderar aquesta gran nació. Tindràs l’estima de tot un poble darrere teu. En actes com aquest o a qualsevol racó d’Espanya. Serà allò més emo-

El distanciament entre Camps i Rajoy, qui fins i tot va amenaçar de destituir-lo, és gran

cionant que ningú mai no puga viure: l’esperança de tot un poble darrere d’un gran líder com tu. Nosaltres, els teus companys, humilment, des del lloc que ens correspon, t’ajudarem perquè t’estimem i perquè sabem que ets el millor. I no ho diuen sols els militants del PP, sinó tota una nació esperançada. Ens tens al teu costat, com sempre, perquè és un luxe ser al costat teu”–, Rajoy va ser tan gèlid que va limitar-se a dir-li “gràcies, Paco”, en eixir a la trona.

La pinça Rajoy-Camps perquè Aguirre no pugnera per la presidència del PP a l’àmbit estatal és història, doncs. Les sospites sobre un possible finança-

ment il·legal del partit al País Valencià no han fet sinó agreujar-se, ara que el sumari del Tribunal Superior madrileny ja no és sota secret. El jutge Antonio Pedreira hi ha aportat l’informe de la brigada contra la neteja de capital de la policia espanyola en què es detalla, fil per randa, la manera com sis empreses que habitualment són contractades per la Generalitat feien donacions al PP mitjançant el pagament d’actes polítics d’aquesta formació. És per això que Rajoy ja no diu allò de “ningú no es complica la vida per quatre vestits”, una frase que era el seu escut davant les primeres acusacions contra Camps emanades del *cas Gürtel*.

La revelació dels 50.000 folis que fins ara no s’havien fet públics també apunta a un presumpte finançament il·legal del PP madrileny, encara que Aguirre, *ipso facto*, ha negat la major. Curiosament, la *lideresa* sí que va prendre mesures disciplinàries radicals contra aquells càrrecs del partit –consellers, alcaldes i regidors– esquitxats per *Gürtel*. Un *modus operandi* diametralment oposat al de Camps, un altre amant de no adoptar cap mesura dràstica fins que el temps no ho faça del tot inevitable. Val la pena de recordar, en aquest sentit, que no destituí el secretari general del PP valencià, Ricardo Costa, quan la direcció estatal del partit ja el considerava foragitat. Fou, llàgrimes de Costa incloses, el distanciament definitiu entre Camps i Rajoy. Va ser quan Rajoy va haver de dir a Camps per telèfon que, si no fulminava Costa, hauria de ser ell mateix, qui els destituïra tots dos.

Victor Maceda

Álvaro Pérez, *el Bigotes*, l’enviat especial de Francisco Correa al País Valencià, no va dubtar gens, a l’hora d’instal·lar-se al cap i casal. El despatx d’Orange Market, el va situar al número 18 del carrer de Colom, el més car i comercial de la ciutat. I casa seua, allà on residí amb l’ex-*mamachicho* i futura col·laboradora de Canal 9 Noemí Ramal, fou un pis luxós a la plaça de la Porta de la Mar, a 400 metres escassos de l’oficina. No obstant això, *Alvarito* solia estalviar-se la passejada i hi anava amb la seua moto Can Am Spyder de color groc, valorada en prop de 20.000 euros. Com que provenia de Madrid i sovintejava Barcelona –d’on és Ramal i on batejaren, el cap de setmana següent d’esclatar *Gürtel*, la seua primera filla–, a Pérez, València li semblava una ciutat petita, molt *controlable*. El seu caràcter extravertit i acaramel·lat, el seu interès a quedar bé amb tothom, a ser generós fins a l’extrem, són factors que el van ajudar a penetrar –com ganivet a la margarina– als centres de poder valencians.

Si Pérez haguera ideat al seu cap un lloc on fer-se gran, on créixer empresarialment i enriquir-se a bastament, aquell indret s’hauria assemblet força al País Valencià que dissenyà un altre amant del luxe, Eduardo Zaplana, i, sobretot, al País Valencià que ha fomentat encara més Francisco Camps, *el Curita* –malnom amb què Pérez es refereix al president la Generalitat que va obrir-li de bat a bat les portes de Palau.

Visita del papa, gran premi anual de fórmula 1 –gràcies a la mediació del gendre d’Aznar, Alejandro Agag, i amb un xantatge èpic en què el magnat d’aquest circ, Bernie Ecclestone, va subjugar la celebració de l’esdeveniment a la victòria de Camps el 2007–, plans d’actuació integrada (PAI) a dojo –amb vora un milió de nous habitatges previstos–, molts diners esmerçats a la promoció del turisme, una televisió pública absolutament allunyada de la neutralitat i tan endeutada que, si fora privada, faria temps que hauria fet fallida... Era arribar i moldre, només calia clavar el ganivet al pot de margarina.

El tom 60 del sumari *Gürtel* que va deixar de restar sota secret la setmana passada torna a demostrar la promiscuïtat de contractes que tant el PP valencià com la Generalitat presidida per Camps

La Comunitat 'Gürtelana'

Francisco Camps dina amb Alejandro Agag –gendre de José María Aznar– i el propietari de l'escuderia Renault de fórmula 1, Flavio Briatore. El gendre d'Aznar va mitjançar perquè València acollira un gran premi anual.

Si Francisco Correa i Álvaro Pérez hagueren dibuixat a les seues ments un territori idíl·lic on poder fer i desfer a plaer, aquest lloc ignot s'assemblaria força al País Valencià que el PP domina de manera aclaparadora: tot de grans esdeveniments, una televisió pública segrestada, promoció del turisme i construcció a dojo.

van signar amb les diverses mercantils amb què treballava la trama, especialment Easy Concept, Servimadrid Integral, Diseño Asimétrico, Good and Better i Dymo Stand, totes supervisades pel cap de colla a València, que era Pérez i la seua Orange Market. L'allau de factures –de reals i de falses– que inclou el sumari deixa perles de tota mena, com ara que el nom de l'Hemisfèric –on va tenir lloc l'acte de final de campanya del PP valencià el 2007– mai no aparega ben escrit, sinó que hi siga “Emisferic”

i “Hemisfèri”. Les faltes d'ortografia hi són una constant, també pel que respecta a la toponímia: Xirivella, per exemple, ix esmentat amb la grafia “Xiribella”.

Que Álvaro Pérez és un paracaigudista que aterra a València sense conèixer l'entorn és una evidència. El 6 de febrer del 2009, quan els mitjans de comunicació fan pública la investigació *Gürtel, el Bigotes* parla per telèfon amb l'advocat de la trama, que anomena *Pepechu*, i informa que l'operació ha estat batejada amb aquest nom (‘corretja’, en alemany):

—ÁLVARO PÉREZ: S'anomena *Gürtel*, però la u porta dos puntets.

—PEPECHU: El nom té res a veure amb el valencià?

El fatídic 6F de Pérez té moments més reconfortants, com ara quan rep les trucades de suport de Vicente Rambla –vice-president primer del Consell–, de Víctor Campos –predecessor al càrrec de Rambla–, de Ricardo Costa –secretari general del PP valencià i portaveu del partit a les Corts– i un missatge breu però intens de la “família Cotino”.

En aquest cas, en el de la “família Cotino”, els ànims arriben en plural perquè no sols hi ha implicat el vice-president tercer, Juan Cotino, sinó també la seua família sencera, amb què comparteix la propietat de diverses empreses: una és la constructora Sedesa, el gerent de la qual és el seu nebot, Vicente Cotino, qui “no és un boig ni cap baliga-balaga, que viatja amb avió privat”, segons que diu Pérez al seu cap, Francisco Correa, en una de les converses interceptades per la policia. En efecte, segons que va infor-

EL TEMPS

EFE

La visita del papa Benet XVI a València –el juliol del 2006– i el boom urbanístic valencià no van passar despercebuts a la trama Gürtel. A sota, Camps i l'alcalde de la Nucia, Bernabé Cano, en uns terrenys cremats on Correa i companyia volien edificar un PAI gegant.

mar el diari *Levante-EMV*, l'avió privat de Vicente Cotino serví perquè Pedro García –ex-director general de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) del 2004 a l'agost passat i que abans havia estat cap de premsa de Francisco Camps– es traslladara sense saber-ho a Marràqueix, on Pérez va organitzar-li una festa sorpresa amb motiu del seu quarantè aniversari. García fou, en absència de Camps, el padrí d'urgència que trobà Pérez per a batejar la seua filla, quatre dies després de l'esclat del cas.

El jutge del Tribunal Superior madrileny (TSJM) encarregat de *Gürtel*, Antonio Pedreira, ha inclòs al sumari el demolidor informe de l'equip de la

policia especialitzat en la lluita contra la neteja de capital que el TSJ valencià va declinar d'investigar. Aquest organisme va delegar la responsabilitat a Madrid, i allà Pedreira ha considerat que hi ha prou indicis delictius perquè s'estudie en profunditat. El PSPV-PSOE va presentar una querella que demanava això mateix, querella signada pels quatre portaveus socialistes a l'hemicicle valencià que ha originat un trencament total entre ells i els populars valencians. “No hem de parlar amb qui ens vol veure rere les reixes”, “no hem de parlar amb qui pretén dur-nos als jutjats”, han repetit els caps visibles del PP valencià en cercles reduïts. Fins i tot n'hi ha, com el portaveu Rafael Blas-

co, que han suggerit de no saludar els diputats socialistes ni que se'ls troben en un passadís solitari del Palau dels Borja. Si finalment, com sembla, l'informe policíac en qüestió passa a ser investigat en profunditat i se'n deriven imputacions de qualsevol mena –fins i tot, de nou, la del president Camps–, els núvols negres que avui hi ha sota les ales del partit passaran a vessar aigua i a fer més soroll que una tronada d'acaballes d'estiu. És això, que més preocupa Rajoy i, òbviament, Camps, sobretot perquè l'informe és molt clar a l'hora d'assenyalar que el PP abonava en negre pagaments a Orange Market que aquesta empresa, paral·lelament, facturava de manera falsa a sis empreses constructores del País Valencià. Hi ha implicats empresaris de la talla de Vicente Cotino mateix, Enrique Ortiz –que es vanta, en una conversa interceptada, de dominar la construcció a “tota la província d'Alacant”–, Enrique Gimeno –propietari de Facsa–, Antonio Pons –de Piaf– i Luis Batalla, cap visible de Lubasa, que és l'Enrique Ortiz de les comarques castellonenques. Apartat Ricardo Costa –que hi feia de mitjancer– de la primera línia, les mirades s'adrecen cap a Camps i Rambla, que no podien restar-ne al marge.

Els centenars i centenars de factures per actes de partit que presenta el sumari *Gürtel* podrien implicar un delictes electoral. Els socialistes valencians han assegurat que Camps va guanyar els comicis del 2007 fent trampa, atès que hi va dedicar molts més diners que no li permet la llei, gràcies a aquest exercici comptable triangular que es dividia en dues llistes: la d'Alacant i la de Barcelona, les lletres inicials de les quals indiquen la part neta i la bruta dels comptes del PP.

Els tentacles de la trama, però, van excedir amb escriure les xarxes del partit, i va beneficiar-se també de tot de contractes públics de la Generalitat: el pavelló valencià a la fira de Madrid de turisme Fitur –durant cinc anys, i en algun cas, malgrat tractar-se sempre de l'oferta més cara, fins i tot facturant un 70% més d'allò estipulat en principi–, actes de Castelló Cultural, promoció de la Conselleria de Sanitat, propaganda de la direcció general de drogodependència, actes al Palau de les Arts de la Ciutat de les Arts i les Ciències, muntatges de l'Open de Tennis de la Comunitat Valen-

Els regals de la discòrdia

El dia 31 d'octubre passat uns quants milers de persones eixiren als carrers més cèntrics de València per manifestar-se contra la corrupció. Alguns dels qui hi participaren brandaven un penjador, en clara referència als vestits que la xarxa que dirigia Francisco Correa va regalar al president de la Generalitat, Francisco Camps, i al secretari general del PP valencià, Ricardo Costa. Les peces de sastreria, però, no foren els únics obsequis que Orange Market va fer arribar a càrrecs públics. Ara que s'ha fet públic el contingut del sumari del *cas Gürtel* hem sabut que els presents d'Orange Market eren habituals a la primera línia del partit i de l'administració i també entre els seus familiars: els fills de Camps, per exemple, reberen un robot valorat en 1.800 d'euros; 230 euros es gastaren a comprar un portadocuments a la cap de premsa del president de la Generalitat; i a l'actual presidenta de les Corts i aleshores consellera de Turisme li lliuraren un rellotge valorat en 2.400 euros. Sense ser la part més transcendent de tota la trama investigada per Garzón (cal no oblidar-ho: s'investiga el presumpte finançament il·legal d'un partit polític), els regals han acabat esdevenint un gran escàndol a ulls de l'opinió pública.

Els regals, però, són una cosa ben habitual en aquestes esferes, com coincideixen a explicar a EL TEMPS dues persones que coneixen bé el funcionament de les institucions valencianes i s'estimen més mantenir-se en l'anonimat. Segons que expliquen, regalar ha estat històricament un acte de cortesia i és un component més de les relacions institucionals. És corrent, per exemple, que quan hi ha una visita de caràcter oficial, el convidat porte un detall, tant si prové de l'esfera pública com de la privada. La Generalitat Valenciana, de fet, en té tants que una part es custodien en un magatzem a Picanya (Horta). "Històricament, els regals s'han classificat en dos grups —explica una de les persones consultades—: d'una banda hi ha els regals institucionals, que són majoritaris, i que es gestionen a través del gabinet del president o del departament de protocol. S'inventarien,

EL TEMPS

passen a formar part del patrimoni de la Generalitat i es guarden. D'una altra banda, hi ha els regals personals, si bé sempre és l'alt càrrec qui decideix si és un regal personal o no. Si a un president li regalen un pernil, no s'entendria que passara a formar part del patrimoni de la Generalitat." I aquesta font recorda que una vegada al president Camps el ministre d'Afers Estrangers de Qatar li regalà una capsa amb dotze dàtils. Els havia arreplegat ell mateix, a l'eixida del sol al seu palau.

Però, on és el límit entre la cortesia i l'intent de compra de voluntats? Aquesta frontera "és molt difusa en l'àmbit particular de cadascú, de manera que encara ho és més en l'àmbit públic", argumenta la font. A aquesta confusió encara contribueix el fet que "no hi ha cap norma sobre això a l'àmbit autonòmic". "Caldria que hi haguera unes normes. És molt difícil d'establir una línia: un regal que per Nadal és acceptable, quan s'ha de licitar una obra pública, pot tenir segones intencions", diu. Per a una altra persona que coneix l'àmbit del protocol, valdria més prohibir els regals, de manera que "no hi quedara cap dubte", perquè "la dona del Cèsar no tan sols ha de ser honesta sinó que a més ha de semblar-ho". Per mirar de resoldre aquesta qüestió, el 2005 el govern espanyol va aprovar un codi de bon govern, que diu textualment: "Es rebutjarà qualsevol regal, favor o servei en condicions avantatjoses que vaja més enllà dels usos habituals, socials i de cortesia". De nou, però, sorgeix el dubte: què s'entén per "usos habituals, socials i de cortesia"? A falta de regles clares, la font esmentada defensa que "s'aplique el sentit comú" i quan es tracta d'un regal personal "es pense en el valor d'allò que et regalen, però sobretot en qui t'ho regala". I, siga com siga, aquesta persona amb experiència en el món del protocol, apunta: "Un regal de 200 euros pot considerar-se normal, però un de 2.400 no ho és i menys encara una peça de vestir."

V. Tena

ciana —en coordinació amb Juan Carlos Ferrero, clarament significat en favor del PP, per exemple, en actes en favor del transvasament de l'Ebre.

Els vestits, a l'armari. El perfil que ha pres la relació PP-*Gürtel*-Generalitat ha deixat en segon pla el presumpte suborn de què fou objecte Camps, entre més capitosts del PP. Els vestits que li

va fer arribar Álvaro Pérez no van ser considerats constitutius de delictes per Juan Luis de la Rúa —president del TSJ valencià, més que amic de Camps— i per José Ceres, si bé el magistrat conservador Juan Montero hi emeté un vot contrari. Ell fou l'únic dels tres membres de la sala civil i penal que considerà que un jurat popular havia de jutjar Camps, just allò que el jutge instructor del cas

al TSJCV, José Flors, havia insinuat a la instrucció prèvia. A l'estret arxivament del cas a començament d'agost va seguir un recurs del PSPV-PSOE i de la fiscalia anticorrupció, i serà el Tribunal Suprem que determinarà si hi ha motius o no per a jutjar Camps. Abans de l'agost, probablement.

Victor Maceda